

Het is makkelijk zat om van een lieve, kleine, donzige puppy te houden. Veel moeilijker is het om te houden van een gemene, oude, zieke pitbull met een zwaar leven achter de rug. Toch leven de puppy en de oude bullebak in dezelfde wereld en hebben ze allebei onze zorg en liefde nodig.

Een oude hond met een zwaar leven wordt op straat gezet, komt bij een jonge vrouw en een andere hond in huis en zet daar de boel op stelten.

**Een hartverwarmend jeugdboek
voor iedereen die van dieren houdt.**

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 922 5

9 789051 169225

VECHTEN OF VERTROUWEN?

Melnytsjenkoꝛ – Havriljoek

Anastasia Melnytsjenkoꝛ –
Anja Havriljoek

VECHTEN OF VERTROUWEN?

De Vier Windstreken

Voor Pixel en Alabama,
twee buitengewone honden die mensen leerden
glimlachen om hun indrukwekkende hondensnuiten en
hun pootafdrukken in ons hart achterlieten.

Dit jeugdboek is een vertaling van een oorspronkelijk Oekraïens boek. De Vier Windstreken geeft dit boek uit omdat we Oekraïne willen steunen en omdat we lezers een inkijkje willen geven in een leefwereld die anders is dan die van henzelf.

Tekst van Anastasia Melnytsjenkoж
met illustraties van Anja Havriljoek

VECHTEN OF VERTROUWEN?

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

Nederlandse tekst van Arie van der Ent
Oorspronkelijke titel: *Krapotsjka i Latotsjka*
© 2022 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave
© 2020 Teza, Voel. Kosmonavtov 63, Vinnytsja
Tekst van Anastasia Melnytsjenkoж
Illustraties van Anja Havriljoek
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 282, 283 / ISBN 978 90 5116 922 5

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

1

Vlekkie was een piepjonge bulterriër. Of gewoon een bul, zoals haar baasje zei. Hondenbaasjes zijn rare mensen. Ze willen namen altijd korter maken, als dat tenminste nog kan.

Zo wordt een bulterriër een 'bul'. Een pitbull een 'pit'. En een chihuahua een 'tsjie'. Alleen een mops blijft een 'mops' en een kees een 'kees' (behalve als het een dwergkees is, dan wordt het gewoon een 'dwerg').

Zoals elke bul had Vlekkie een kolossale bek met scherpe, vlijmscherpe tanden, een krachtig, mollig lichaam en een ruige witte jas.

Vlekkie had haar baasje leren kennen op een mooie winterdag. Ze was bijna vergeten dat ze ooit in een groot gezin had geleefd, met mama en haar broertjes en zusjes, maar als ze haar buik likte, zag ze aan de cijfers die op haar huid waren getatoeëerd dat ze uit een kennel kwam, waar ze tegelijk met zes andere buls was geboren.

Wil je weten waarom deze bulterriër Vlekkie heette? Dat was omdat ze helemaal wit was, maar wel een roodbruine vlek op haar kop had. Volgens haar paspoort heette ze Laura, maar 'Vlekkie' paste veel beter. Laura? Ga weg zeg!

Vlekkie was dol op dingen waar andere honden ook dol op waren. Ze was gek op autorijden en bedelde graag om stukjes kaas. Ze ging achter ballen aan en bracht die terug, groef graag een nestje in het bed van haar baasje, en haalde af en toe kattenkwaad uit in huis. Vlekkie was een vrolijke, koppige hond, en ze had eigenlijk een heel gelukkig leven. Toch zat haar iets dwars: waar kon ze nu haar werk van maken in dat leven?

2

Onder de vangrail lag een grote, oude hond op het natte asfalt.

Vroem! Vroem! Vroem!

De hond kende het geluid. Het was het geluid van een brede weg waarop auto's heen en weer zoefden, auto's zoals die van zijn baasje.

De hond wilde opstaan, maar dat lukte niet. Er sneed een scherpe pijn door zijn lijf en hij viel terug in de blubber, helemaal uitgeput.

Vroem! Vrrroemmm! Vrrroemm-Vrrroemmm-Vrrroemm!

De hond wist dat het gevaar betekende, dat geluid. Hij wist dat hij zover mogelijk weg moest kruipen, maar... om alles nog erger te maken werkten zijn sterke poten niet mee.

De hond had geen idee waarom hij daar lag. Zijn kop suisde. Toch kon hij zich wel een paar dingen herinneren.

Hij was met zijn baasje ergens heen gereden, zoals altijd in de kofferbak, in zijn kooi. Het was een spannend uitje voor Baron – zo heette de hond – omdat het een nieuw avontuur betekende! En als het voorbij was, en hij had alles goed gedaan, dan zou hij zeker een complimentje krijgen.

Avontuur betekende voor Baron dat hij naar een kelder werd gebracht, waar hij tegen andere honden moest vechten. Tegen sterke honden met scherpe tanden en harde spieren onder hun huid; ze waren net als hij. Daarom zat zijn lijf onder de witte littekens en was zijn snuit vaak opgehaald: hij had heel wat tegenstanders gehad!

Dat was toen hij jong was. Het was Barons werk om tegen andere honden te vechten. Maar toen werd hij oud en verloor een gevecht. En nog een. En nog een. Om je de waarheid te zeggen: hij bleef maar verliezen, omdat zijn ogen iedere keer slechter en slechter werden. Baron wilde niet dat de mensen erachter kwamen dat hij amper iets

kon zien, dat hij eigenlijk stekeblind was geworden. Telkens als hij andere honden rook of hoorde, sprongen zijn nekharen omhoog, gromde hij tegen ze en haalde naar ze uit. Zelfs blind zag hij er heel dreigend uit, echt waar!

Eigenlijk zag hij helemaal niets tijdens zijn laatste gevechten. Hij deed zijn best om zo hard te bijten als hij kon, maar zijn tanden hapten alleen maar lucht. Barons tegenstanders waren sterker en behendiger dan hij. En dus verloor hij telkens weer.

Vanaf zijn puppytijd was hij getraind om te vechten. Om honden aan te vallen en te haten. Hij was getraind om kwaadaardig te zijn.

Als puppy wilde hij spelen, maar niemand die dat met hem deed – ze zeiden dat hij niet verwend moest worden door zachte mensenhanden. Hij wilde knuffelen, maar werd in plaats daarvan weggeduwd en uitgescholden, omdat hij een vechtersbaas moest worden en geen mietje. Hij kreeg alleen complimentjes als hij iets aanviel dat leefde en vier poten had: egels, katten, en honden natuurlijk. Misschien, dacht Baron, is het wel mijn werk om andere honden te bijten. Hij hield niet echt van vechten, maar... werk was werk.

Die dag hoorde Baron de deur van het kleine kamertje waar hij in woonde, krakend opengaan. Hij kwispelde een paar maal lusteloos met zijn staart en kwam overeind, in de hoop dat hij werd uitgelaten, om even zijn poten te strekken. Maar hij werd snel aangelijnd en mee naar de auto genomen. Baron fleurde helemaal op: eindelijk hadden ze aan hem gedacht en mocht hij weer eens aan het werk! Dan zou hij vast en zeker een complimentje krijgen, en eten.

De auto reed eindeloos door. Baron zat in zijn kooi en snoof de lucht op, maar niets herinnerde hem aan de plaatsen waar hij altijd tegen andere honden vocht.

Toen stopte de auto en Baron hoorde *tik-tik-tik*, het geruststellende

geklik van knipperlichten als ze langs een *vroem-vroem-weg* stilstonden. Zijn baasje kwam aanlopen, deed de kofferbak open, vervolgens de kooideur, pakte hem toen stevig bij zijn nekvel en gooide hem als een zak afval op het natte asfalt.

Baron draaide zijn kop omhoog. De kofferbak sloeg boven hem dicht. Hij wachtte, dacht dat hij mee werd genomen, maar zijn baasje stapte weer in de auto, deed het portier dicht, startte de motor, en reed weg. Baron stond bewegingloos te wachten. Misschien moest de auto op een betere plek worden geparkeerd of zoiets, daarna zou zijn baasje wel terugkomen, de lijn aan zijn halsband klikken en hem meenemen, waar hij ook heen moest. Maar dat gebeurde niet.

Baron stond op het koude, natte asfalt. Dikke regendruppels vielen op zijn snuit. Hij bewoog zijn wenkbrauwen en snoof.

Even later ging hij zitten. Zitten wachten, wachten, en nog eens wachten, nat tot op het bot, maar zijn baasje kwam niet terug om hem op te halen.

Er ging een paar uur voorbij, de lucht werd kouder en kouder. Baron snapte niet wat er aan de hand was. Hij snoof nog eens, maar rook niks bekends.

Nou ja, dacht hij, dan ga ik hem wel zoeken.

Hij zette een paar aarzelende stappen, maar toen...

Een oorverdovend schrill geluid, gepiep, getoeter en... **BAM!**

Door de harde botsing knalde hij ondersteboven en vloog een paar meter door de lucht voor hij tegen de vangrail kwam. Maar dat voelde hij niet meer.

